

Pozor, nenarozený človíček naslouchá!

Karel Funk

Kanadskému dirigentovi Borisu Brottovi se jaksí sám od sebe vybavoval zvuk cello v mnohých skladbách, které dirigoval. U ostatních nástrojů tomu tak nebylo. Až později se dozvěděl, že jeho matka v době těhotenství hrávala tyto skladby na cello... Každý z nás vyžaduje od okolí ohledy a šetrnost – právem. Tím víc to potřebuje člověk, který si o to ještě nemůže říct. Jak je asi dušičce dosud nenarozeného dítěte, jež namísto projevů matčiny lásky slyší mnoho hodin denně disharmonickou, agresivní hudbu nebo hádky, vnímá bezohlednost, hrubost a cynismus?

"Kde se to v tom dítěti bere?" říká si leckterá maminka, když její potomek, sotva povyroste, začíná být vzteklý, zlý a agresivní. Inu, maminka to do něho uložila jako do informační banky už na začátku, nebo spíše ještě před začátkem. Jde o to, co považujeme za začátek života. Stále častěji se totiž potvrzuje hypotéza (pro naše předky byla prostou skutečností), že plod v době těhotenství naslouchá svému okolí.

Inspirace, nebo destrukce?

V několika amerických nemocnicích prováděli badatelé Doris a David Jonesovi zajímavý pokus. Umístili novorozence do dvou sálů. V jednom sále pouštěli miminkům z magnetofonu zvuk srdečního tepu, v druhém ne. Výsledek byl ve všech nemocnicích týž: tam, kde děti slyšely tep srdce, zůstaly klidné a tiché. Ve druhém sále plakaly, jako když jsou odloučeny od matky. Kdosi napsal, že žena v jiném stavu slyší čtyřma ušima – ty druhé jsou uši dítěte, které nosí pod svým srdcem. To buď slyší a přijímá milá slova s účastí na matčině harmonii či radosti, nebo dostává bolavé rány z jejích hádek a vzteku. Není asi marná ani hypotéza, že provozování hodnotné hudby a její poslouchání podporuje inteligenci. Podle některých poznatků totiž i matematika a logika mají své kořeny ve smyslu pro hudbu. Einstein hrál na housle, Albert Schweitzer byl vynikající varhaník. Mozek se prý postupně vyvíjel ze sluchu.

Některé budoucí maminky chodí na diskotéky, do zakouřeného prostředí s téměř podlidskou či až podzvířecí hudbou. Jaký je to rozdíl třeba od dob renezanace, kdy chodily do galerií, muzeí či koncertních sálů, aby zde nechávaly sebe i své dítě inspirovat pravými hodnotami duchovního umění. Proto i hudba, kterou složily zralé a harmonické osobnosti, je prvkem ohleduplnosti k plodu podobně jako dávné rady budoucím maminkám, aby s láskou hovořily denně ke svému dítěti a aby je okolí psychicky šetřilo. Těší-li se matka na dítě, vytuší-li, že s dušičkou může už od počátku hovořit, laskat se a milovat ji, obklopí ji klimatem optimizmu, důvěry,

laskavosti a hlavně důvěry v život. I vzpomínání na čistý život Panny Marie dodává posvátnou atmosféru.

Dušička potřebuje ohledy

A je jich mnoho. Třeba tento. Na jedné přednášce dr. Foučková objasňovala pocity budoucího dítěte ve chvílích tělesného spojení rodičů. Trochu drasticky, ale zato výstižně je přirovnala k tomu, jako by dítě bylo v pračce při programu ždímání. Proto upozorňovala na to, že v době těhotenství se partneři "mohou mazlit, mohou dělat cokoli, ale muž by neměl do ženy vstupovat". (Na tomto místě pokládáme za vhodné vyjádřit nesouhlas s paní Foučkovou – dítě je šťastné, pokud je šťastná i matka. Odříkání něžného manželského milování v době těhotenství pocitu spokojenosti a pohody určitě nepřispívá – pozn. red.). Kromě toho je tu i další věc: v závěrečné fázi tělesného spojení dochází k jakési astrální bouři, kdy se vrstvy podvědomí obou partnerů se všemi nánosy minulosti otevírají, vyšlehují mocné rudé aurické plamínky a bezbranná dušička v matčině těle je tím vším prostupována. Jistě, záleží na lidské kvalitě a celkové úrovni prožitku obou partnerů, ale stopy nižší astrality má v sobě většina z nás a pro nevinou k Zemi se navracející dušičku jsou silným útokem.

Způsob prožívání porodu je stejně důležitý, jako celé období pozeňnaného stavu. Za komunistů byly těžká hodinka a dny následující pro mnohou maminku traumatizujícím zážitkem, na který by nejraději zapomněla. Porody se přestěhovaly do ústavů a hlavně se změnila atmosféra kolem rodiček. Břítké povely porodních sester a jejich odtazité, strohé chování měly za cíl tlumit projevy bolestivých emocí. Prostředí ani v nejmenším nepřipomínalo dlouho očekávaný slavnostní okamžik v životě ženy. Održení od rodiny, poté od dítěte, naprostá ztráta intimity a úcty k novému životu byly logickým vyústěním vztahu k ženě za socialismu. Zdravotnictví považovalo těhotenství za pouhý fyziologický proces, žena byla nucena vykonávat i velmi hrubé práce, úcta k ženství se zdevastovala jakožto buržoazní přežitek.

Dnes již v mnoha porodnicích pozměnili a zkvalitnili alespoň tuto konečnou fázi těhotenství díky osvícenějším lékařům a sestřičkám. Je možná přítomnost tatínků a jiných blízkých lidí, zdravé děťátko zůstává po porodu u maminky, zrušily se velkokapacitní nemocniční pokoje. Estetické prostředí, přírodní nezatěžující postupy při porodu, které si maminka může zvolit podle své potřeby a temperamentu, možnost homeopatické léčby – to vše působí příznivě na matku i dítě. Přispěla k tomu i skutečnost, že děti se rodí méně a výběr porodnice záleží i na nabízených službách. Platí to sice jen někde, ale díky za to. Vždyť způsob, jakým děťátko přichází na svět, může ovlivnit celý jeho další život.

Dítě vnímá naplno

Dítě do sebe vsakuje všechno jako houba. Nemá ještě selektivní mechanismus vůči vlivům okolí. Je zcela bezbranné. Proto učitelé waldorfských škol apelují na rodiče, chtějí-li se hádat, aby šli ven z bytu (logické přání, aby se nevraceli, dokud se neusmíří, by asi bylo naivní). Ale co ti nejmenší tvorečkové v matčině těle, kteří musí

být při všem? K zakomplexovanosti na celý život stačí třeba jen to, že si rodiče přejí "jen kluka", nebo "jen holku" a dušička s hrůzou ví, že to nevyjde. O tom, co vyrostete z nechtěných dětí, se raději zmiňovat nebudu, takových jsou plné ústavy, psychiatrie a věznice. Řešení ovšem není v potratech (licoměrně se tomuto ukončení života říká "přerušování těhotenství"), ale v dobré vůli chovat se eticky, lidsky. Karmicky prý ženu, která se zbavila svého plodu, nebo i muže, který ji k tomu nutil, musí jednou stihnout stejný osud, aby se ztotožnili s vědomím, že toto rozhodnutí způsobuje budoucímu člověku velikou bolest. Ale ani horečné agitace proti interrupcím nejsou účinným řešením. Dnes se agituje pro vše a proti všemu. Spíš se jen zamysleme: není módní argument, že si žena může nakládat se svým tělem, jak chce, poněkud falešný? Budoucí člověk se sice vyvíjí v jejím organismu, ale má svou vlastní existenci, svou duši i rostoucí tělo, vývoj, cíle... Duše odpuzená od vyňatého tělíčka to nemá lehké. Je z ní duchovní bezdomovec nacházející se v jakémsi vakuu a čeká ji další martýrium hledání vhodných rodičů, doby, národa. V jakémsi počítačovém kvízu jsem právě četl dotaz: "Pokud byste znali ženu, která má již osm dětí, tři jsou hluché, dvě slepé, jedno mentálně retardované a žena má syfilis, doporučili byste jí potrat? – Pokud jste řekli ANO, právě jste zabili Beethovena."

Láskyplná odpovědnost

Zde je spíše na místě rozvaha a zodpovědnost, snaha postarat se o vhodnou ochranu před početím předem, ne vše "řešit" až ve chvíli, kdy partneři pro intenzitu prožitku už nejsou schopni racionálního počínání. Namísto drastické a surové sexuální výchovy ve školách, kde se vše cudné a jemné v dítěti zničí dřív, než nastoupí puberta, by pomohlo i vedení k vědomí posvátnosti lásky mezi ženou a mužem i všeho, co se může mezi nimi odehrávat jako projev vzájemné lásky a úcty, k vědomí odpovědnosti při rozhodování o společném životě.

Každá sestupující duše si s sebou přináší svůj "poutnický karmický uzlíček", tedy to, co vše zde musí odžít ke svému poučení. Nikdo to nemáme lehké, proto jsme tu. Tím více záleží na výbavě toho, co dostaneme od své matky pro život. Tak jako bere nenarozené dítě z matky hmotnou výživu a kyslík, touží i po výživě duševní, protože jen v kyslíku lásky může svobodně a šťastně dýchat. Potřebuje pocíťovat, že je milováno a očekáváno. Jeho touha je nasměrována k lásce. Žena v požehnaném stavu vlastně chrání a objímá dítě svým tělem. Měla by totéž činit i za pomoci své duše...